

SKRITE SANJE

Bilo je meseca junija. Oči je prišel proti večeru domov iz službe. Vsi smo se zbrali za mizo, da bi povečerjali.

Nekaj se je zgodilo! Kaj neki? Starša sta se zelo čudno spogledala. Kmalu zatem me je oči poslal na vrt, naj prinesem belo posodo s črnimi pikami. Nič mi ni bilo jasno.

Sprva nisem želela iti, a ker je treba starše ubogati, sem to storila. Ko sem izstopila iz hiše in se ozrla proti rastlinjaku, sem zagledala neko čudno stvar.

Le kaj bi to lahko bilo? Počasi sem stopala po stopnicah in začudeno opazovala.

Z rokami sem si pomela oči in jih še enkrat na debelo odprla. Saj to ni res, saj sanjam, naj me nekdo uščipne. Bil je pesjak, na njem rdeča tablica z belim napisom PIKO. Pred njim pa ...

tista bela posoda s črnimi pikami. Si mislite? Bil je pes, pasme beagle z imenom Piko.

Starša sta ves čas opazovala dogodek z balkona, jaz pa se od presenečenja, veselja in tudi nekaj solza nisem znala niti obrniti. Obstala sem. Imela sem občutek, da sem zaprta v veselem labirintu.

To je bil moj spomin, ki mi bo ostala v najlepšem spominu. Ta »bela posoda s črnimi pikami pa je danes moj največji prijatelj. Za konec bi dodala, da je bila to moja največja skrita želja, verjela sem v sanje, ki so se mi nekega lepega večera uresničile.

»Tisti, ki ne verjamejo v sanje,
jih ne bodo nikoli dočakali.«

Saša Hočevar, 7. a
Mentorica: Špela Udovič